

Kao šavovi

Čekaju napuštene adrese studentskih stanova davno izbljedjelih dana slave sivih gradova. Apokalipsa pred tišinu vječnosti ili obratno? Šutljivci i lajavci, vi i oni, mi i vi, pasmine i klonovi... Metafora se zakamuflirala u oblake, a mjesec i sunce plešu posljednji valcer pred odlazak u zoru. Tad je najmanje umjetnih bljeskalica, dapače; ako na 'pravom' mjestu uhvatiš zoru, tad sve bljeskalice svijeta spavaju. I na momenat – svemir je samo tvoj. Zvijezde padalice svih zbrojenih kolovoza tvojih ljeta udruže se u isti vatromet protrnulog sjećanja. Ljepšaju li nas zapravo ta čudnovata vremenska pucketanja zaustavljena samo u našim glavama? Kao bljeskovi momentalnih bliceva tebe samoga...a otisnuti valjda kao šavovi nas čitavih; spojenih od tih 'kadrova', od duše do karaktera, preko sudbine do mostova...od tada i tada... sve o sebi znaš temeljem sjećanja. A tako su jebeno nepostojana, fiktivna, prohujala... kao moja trotočja.

Ponedjeljkom smo podjeljeni po društvenim statusima 'mrzitelja' i ljubitelja tog imaginarnog vremenskog ograničenika smiješnog imena (ili nadimka?!), pa o utorku već eto nikad nitko ništa ne priča... A dobro. Jebi ga, moj Utorak, možda i ti jednom budeš u modi. Znaš kako to već ide, k'o na traci, k'o u mesnici. Danas bijele starke, sutra vješalice (ili vještice?!), iz bajke. Ma plešite, samo plešite... ne dajte se omest, k'o jebe ove što puno 'govore'. No nisam ja ta što drži govore. Moje su polemike mnogo tiše i mirnije. Moje tipkanje samo plovi, nikog ne tjera na nevere. Nova južina. Oprane riječi sunčanih ulica najljepše strane grada, ali nekog davno izbrisanog datuma. Preko mosta... uvijek drito, istim rutama. Nikad nismo zapinjali na jeseni. Koncerti otkazani. Glavne zvijezde, novi likovi. 'Ne pamtim.' Pa zaboravi. Uhvati dok gori... nekad se i čitav grad može da ugasi. Nekad se i čitav svijet može da upali. Pucketanje prstima i ples dobrih vila u društvu malih ratnika. Isprala ih južina. 'Ne pamtim, jebi ga.' Ponekad umijemo drugima pomoći da otklone svoje mrlje, a šutimo da svi imamo neke boli u nama koje se nisu oprale ni kroz sve centrifuge svemira, ni kroz sve ovozemaljske južine. Ignoriranje nije isto što i ravnodušnost. I ljubav je rijeka sa milijardu puteva. Nisu praznicima odredili kad će da me podsjeća... Ma koji mrtvi dan. Mi smo se trenirali na maratonima skitanja u trodnevnim slavljinama rođendanskih 'novih godina'. Pa su nam bile utrostručene, minimalno toliko, sve jeseni i ostala tri njena druga od godišnjih doba. Neću kupit buket

ruža. Groblje je za tužne. Proslavit ćemo, ne brini, kako bi birali i prinčevi i žapci, prvi ples (ili red?!) dole u šutci. Gromoglasni navještaji budućnosti. Crna kronika čovjekove mudrosti. Laju li još u ritmu šuškanja svojih lanaca? Ili su ispuštena bjesnila sa nama prohujala...jebi ga. Pamtili smo svaki pijani polazak naših vagona i buseva. Kolodvori. Smaknuta euforija najpresudnijih generacija. Biti će dostojno; biti će sa osmijehom – taj posljednji urlik slobode neznanog ni datuma ni imena ni nadimika omeđenosti 'naših' izmišljotina. Sve nestvarno u ovom pobješnjelom svijetu postaje sve stvarnije i stvarnije... od onog stvarnog. Njihovog, vašeg, našeg... umorilo nabranje? Danas imate sreće, i mene je.

Razmak pred točku pa uskličnik na navodniku. Pisat ću pjesme Utorku. Jebe me se za modu, hvala bogu. Nek mi čuva i anđele i vragove. Znaju sve... iako 'nečeg nema', vječnost cijela je. Bog nije kidao vrijeme na slogove. U tom prirodnom toku sve skladno putuje...i dakako, osjeća se sve. 'Ne pamtim', jer ne moram. Strah od smrtne točke? Kroz smrznute boli lako savladan. 'Ne pamtim', jer sam i mrtvo i živo putem voljeti naučila. Jer sam naučiti morala. Jer sam iz sjećanja snagu vadila, da bih lakše podnjela smaknuća nekih drugih sjećanja. Što manje uspomena, više osjeta. Pamtili smo skupa da bi izgubili, a osmijehe naših napuštenih adresa nitko neće izbrisati. Osjećati. To bi značilo da apsolutnost konkurira relativnosti? Smijem se... jer samo htjedoh reći da nitko nije mrtav zato što ga pamte, niti je zaboravljena enciklopedija imena išta življa od najcrnije rupe u mislima živog i nesretnog čovjeka. Biti sretan je uvijek samo odluka (ili odličje?!) što se uhvati u momenat. Svaka crta i crtica osmijeha. Oči, živi sjaj. Ja znam da će nebo na taj dan biti plave boje. Za sarkastične osmijehe i sva navijanja naših spojenih ludila. Ni adresa ni čestitka, jebi ga, samo nebo granica... Metafora oblaka. U prvom redu svanule ulice, u zadnjem naletu šutke... s osmijehom biti će sretan rođendan nekome davno umrlome. Relativno apsolutno. Apokalipsa strahuje.